

JESÚS, EL PRIMOGÈNIT

per MAX THURIAN

«Quan foren complerts els dies de la seva purificació, segons la llei de Moisès, portaren Jesús a Jerusalem per presentar-lo al Senyor, tal com està escrit a la llei del Senyor: "Tot mascle primogènit serà cridat a ésser consagrat al Senyor"». [...]

Sant Lluç subratlla el caràcter interior del ritu, en no parlar del rescat, sinó de la presentació de Jesús. El que té importància aquí és el sentit del ritu, que és la consagració del primogènit a Déu, el reconeixement que pertany totalment al Senyor. Hom podia satisfer el rescat, en qualsevol lloc, donant la suma prevista a un sacerdot. Ara bé, Maria i Josep acompleixen el viatge al Temple, cosa que subratlla més clarament la significació profunda del rescat: van al Temple per consagrar Jesús a Déu i manifestar la propietat del Senyor damunt el seu fill. [...]

Aquesta presentació i aquesta ofrena de Jesús, el primogènit, és un signe i un memorial de la deslliurança històrica d'Israel. Aquest primogènit rescatat serà, com en cada família israelita, un signe vivent de la salvació, un memorial quotidià de la Pasqua, que un dia acomplirà en el sacrifici de la creu. Així, Jesús, que s'oferrà un dia ell mateix com l'Anyell pasqual, perfecte i etern, a la creu, que instituirà l'àpat pasqual de la Nova Aliança a l'eucaristia on està present com Anyell immolat, es troba ja en estat d'ofrena el dia de la presentació al Temple. [...] I és Maria, amb Josep, qui porta i presenta Jesús primogènit com a signe i memorial d'aquesta deslliurança. Maria és realment aquí la figura de l'Església-mare, que un dia, i per sempre, serà cridada a portar i a presentar el Cos de Crist, en l'eucaristia, com a signe i memorial de la redempció i de la resurrecció. La presentació de Crist per Maria i per l'Església és una acció de gràcies consecratòria i un reconeixement de pobresa. Maria no pot oferir a Déu sinó allò que ell li ha donat en la plenitud i la gratuïtat del seu amor. I l'Església, igualment, dirà en la seva litúrgia eucarística: «tot ve de vós, i la nostra única ofrena és de recordar les vostres meravelles i els vostres dons». Les mans de Maria i de l'Església són buides: és Déu únicament qui pot omplir-les de Crist; la seva única ofrena possible i vàlida, l'única acció de gràcies i l'única intercessió que poden presentar a Déu, és Crist mateix, el seu Salvador, Mitjancer i Intercessor. [...]

El càntic i la profecia de Simeó evoquen els dos aspectes de la missió de Crist i, en conseqüència, els dos aspectes de la presentació: salvació, llum i glòria de la missió messiànica de Jesús.

Simeó revela clarament a Josep i a Maria que el Salvador ha estat preparat per a tots els pobles, que és la Llum per a il·luminar les nacions. Simeó està penetrat per les profecies universalistes d'Isaïes, del qual usa el vocabulari: «Jo et faré la llum de les nacions per dur la salvació fins als extrems de la terra». [...]

Simeó va fins i tot més lluny que Isaïes, perquè veu d'antuvi la missió universal del Messies, «Llum per a il·luminar les nacions» i després solament la seva missió al poble de Déu, «Glòria d'Israel».